

lægets Udførelse og Benyttelse. Det turde imidlertid stemme bedre med Karakteren af Kommunernes almindelige Myndighed med Hensyn til Gader og Veje i Kommunen, at der som i § 1 foreslaaet gives Vejbestyrelsen Ret til at bestemme om, hvor og paa hvilke Betingelser Spor skulle kunne nedlægges i Vejene og benyttes til Sporvejskørsel, medens der af Hensyn til det offentlige Interesser forbeholdes Indenrigsministerens Approbation paa den trufne Ordning, ligesom det som hidtil maa være Indenrigsministeren, der meddeler Eneret til Sporvejens Drift.

Efter at Elektriciteten alt længe i Udlandet har fundet Anvendelse som Drevkraft for Sporvogne og i de senere Aar vinder mere og mere Udbredelse der, har det været følt som en Mangel ved den her i Landet gældende Ordning, at Lovene af 23de Januar 1862 og 20de Februar 1875 kun tillade Benyttelsen af Hestekraft og Dampkraft i det nævnte Djemed, idet Indførelsen af Elektricitet som Drevkraft og muligens ogsaa Kabelbaner, der have vundet ikke ringe Udbredelse navnlig i Amerika, efter de andet Steds indvundne Erfaringer vilde frembyde forskellige Fordele og særlig aabne Mulighed for en billigere Drift og derved ogsaa for billigere Takster for Kørselen. Denne Mangel er søgt afhjulpen ved Affattelsen af Lovforslagets § 1.

Til § 2.

Ved Lovforslagets Bestemmelser i § 2 om en af Indenrigsministerens Approbation uafhængig Ret for Bestkommunen til at forbeholde sig efter en vis Tids Forløb fra Anlæggets Aabning for Driften at overtage Anlægget og fortsætte Driften, er det tilføjet at fikre Kommunen Afgang til at kunne blive Herre over Anlægget, hvis Kommunens Interesser eller Befolkningens Tarv skulde kræve en anden Ordning end den ifølge den givne Koncession bestaaende. Der kan formentlig ikke næres nogen Betænkethed ved at indrømme Bestkommunen denne Ret, naar Overtagelsen som foreslaaet, først kan finde Sted efter 20 Aars Forløb fra Anlæggets Aabning for Driften og da kun mod Erstatning til Koncessionshaveren for de overtagne Genstandes Værdi i Udløsningsøjeblikket.

Til § 3.

Medens de 2 foregaaende Paragraffer give Regler for fremtidige Sporvejsanlæg, tilskræbes der ved Bestemmelserne i § 3 en Ordning med Hensyn til de bestaaende Anlæg, hvorved den Uklarhed, som hviler over

Koncessionshavernes Retstilling, kan fjernes, og Kommunalbestyrelsens berettigede Interesser kunne varetages fyldigere, end det efter den bestaaende Lovordning kan ske.

Loven af 23de Januar 1862 giver Indenrigsministeren Bemyndigelse til at meddele Eneret for et Tidsrum af indtil 40 Aar, men angiver ikke, hvorledes der skal gaaes frem, hvis Sporvejens Drift ønskes fortsat efter Enerettens Udløb, idet Loven med Hensyn til Forholdets Ordning ved dette Tidspunkt kun foreskriver, at det hele Anlæg da uden Vederlag tilfalder Staten som Ejendom, medens der ikke er givet Ministeren nogen Besøjselse til, naar Eneretten udløber, hvilket for de fleste Anlægs Vedkommende indtræffer omkring Aaret 1902, for et enkelt (Nørrebro's Sporvej) allerede med Udgangen af 1896, at forlænge Eneretten. Loven af 20de Februar 1875 giver vel for de Sporvejes Vedkommende, der drives ved Lokomotiver, den Regel, at Ministeren paa den lokale Myndigheds 3: Bestkommunens anbefaling, kan forlænge Tidsfristen for Eneretten. Men vil Bestkommunen ikke anbefale Enerettens Forlængelse, staar man ogsaa her uden Bestemmelse om, hvorledes der da skal forholdes. Det er indlysende, at den uklare og uikre Retstilling, hvorunder de paa gældende Sporvejselskaber saaledes efter den nugældende Lovgivning befindes sig, maa til stor Ulempe faa vel for Selstaberne som for Bestkommunerne og Publikum virke i høj Grad hæmmende for en heldig Udvikling af Sporvejsforholdene, særlig i Hovedstaden og dens Omegn. Man har derfor foreslaaet Indenrigsministeren bemyndiget til at forlænge Koncessionernes Gyldighedsfrist. Men da det ovenfor i Bemærkningerne til §§ 1 og 2 anførte om det ønskelige i, at Bestkommunen faar en videre Bestemmelsesret end hidtil med Hensyn til Sporvejsanlæg, ikke alene har Gyldighed overfor Anlæg, hvortil Koncessioner udsærdiges, i Henhold til den nye Lov, men ogsaa over for de bestaaende Anlæg, har man fundet det rigtigt ved Loven at betinge Indrømmelsen af Enerettens Forlængelse af, at der foreligger en Overenskomst mellem vedkommende Bestkommune og Koncessionshaver om Forholdets fremtidige Ordning under Sagttagelse af den ny Lovs Bestemmelser.

Som ovenfor bemærket var der ved Loven af 23de Januar 1862 forbeholdt Staten Ret til ved Udløbet af Koncessionerne uden Vederlag at overtage det hele Anlæg som Ejendom. Efterat Lov af 20de Februar 1875 om Benyttelse af Lokomotiver paa Sporveje har bemyndiget Ministeren til, i